

de hoeveelheid ptyaline onafhankelijk was van de samenstelling van het voedsel, terwijl het na dit tijdstip zou toenemen met de hoeveelheid zetmeel in het voedsel. NICORY heeft bij een groot aantal zuigelingen de zaak onderzocht. Hij liet de kinderen op stukjes gaas zuigen en onderzocht deze stukjes op ptyaline. Hij vond, dat reeds bij kinderen, die $1\frac{1}{2}$ maand tevroeg geboren zijn, kleine hoeveelheden ptyaline voorkwamen en dat die hoeveelheid geleidelijk toeneemt tot het kind één jaar is. Dan is de diastatische werkzaamheid gewoonlijk dezelfde als bij volwassenen. Bij flinke gezonde kinderen vindt men meer ptyaline dan bij zwakkeren (*Biochemical Journal* 1922, Vol 16, bldz. 387). In het zelfde tijdschrift komt een opstel voor van NAKAGAWA, die den invloed van speeksel op de maagfunctie heeft bestudeerd. Het zetmeel belet of remt de werking van pepsine, iets wat reeds door MAXWELL was gevonden. Deze werking blijft natuurlijk uit, indien het zetmeel eerst door ptyaline ontleed is. De lebwerking neemt door zetmeel toe. Ook deze werking wordt door ptyaline vernietigd. Trouwens speeksel alleen vertraagt de lebwerking, wat samenhangt met de hoeveelheid mucine. Deze werking van speeksel is vooral voor zuigelingen van belang omdat daardoor de melkstroming langzamer en fijner tot stand komt (*Biochemical Journal* 1922, Vol. 16, bldz. 390).

KOOPMAN.

De oorzaak der Engelsche ziekte. — Er zal wel niemand meer zijn, die rachitis als een avitaminose opvat. Zelfs de onderzoeker, van wie die leer afkomstig is, MELLANBY, heeft die bewering teruggenomen. GOLDING, ZILVA, DRUMMORD en COWARD hadden reeds vroeger tevergeefs getracht bij varkens Engelsche ziekte te verkrijgen door een diët zonder vitamine A. Zij hebben thans bij 8 varkens nieuwe onderzoekingen gedaan. Alle acht waren van één worp. De moeder had na de bevruchting een diët zonder vitamine A. gehad, om te beletten, dat de jonge dieren reeds met een voorraad vitamine A ter wereld zouden komen. Het is nu niet mogelijk alle bijzonderheden der voeding te beschrijven. Daartoe moge naar het oorspronkelijke stuk verwezen worden. Alleen de uitkomsten mogen hier een plaatsje vinden. De dieren, die een voeding rijk aan vitamine A en calcium gekregen hadden, vertoonden een lichte osteoporose, terwijl het beenmerg vooral in de omgeving van secundaire spongiosa een fijn fibreus netwerk met slechts beenmergcellen vormde. Hetzelfde werd gevonden bij dieren, die of een voeding zonder vitamine A, of een voeding zonder calcium hadden gekregen. Alleen was hierbij de osteoporose wat sterker. Nog sterker was de osteoporose bij dieren, die noch calcium noch vitamine A hadden gehad. Hier vond men ook een kraakbeenwoeking in het beenmerg. In geen der gevallen werd iets van rachitis gevonden. Dat men bij alle dieren, ook bij diegenen, die een volledige voeding kregen, osteoporose vond zal wel te wijten zijn aan de gebrekkige voeding der moeder (*Bioch. Journ.*, 1922, Vol. 16, bldz. 394).

KOOPMAN.

De puberteitsklier. — De vraag naar de functie van de interstitieele cellen houdt nog talrijke gemoederen in beweging. Hoe zonderling die strijd soms gevoerd wordt, blijkt wel uit een brief,